

Verőfényes napsütés ragyogja be a sportmedencét. Alig lézengenek páran a vízben, inkább csak lubickolgatnak, **könnyű szabad úszóságot találni**. Nem időzők sokat a medence mellett, gyorsan bevakarodok a vízbe egy hideg fuvallat elől. Egy órám van összesen, ki akarom használni. Tízig sem számolok, máris ellököm magam a medence szélétől.

Eltökélem, nem szabok magamnak határokat: csakis akkor állok meg, amikor már teljesen kimerültem. Úgy okoskodok, így erősíthetem, tehetem ellenállóbbá magam, és a kitartásomat is edzhetem. Divatosabban szólva, kitolhatom a saját határait. Az edző szerint ez a sport valódi lényege: **mindig egy kicsit többet tenni, mint amire azt hiszed, képes vagy**.

És mindig emelni a mércén

Eddig mindig az adott ösztönzést az úszásban, ha az enyémhez hasonló vagy jobb teljesítményű vetélytárssal találkoztam. Ezúttal azonban egyedül esek neki a feladatnak, az egyetlen cél minél több hosszt magam mögött tudni egy óra alatt. Gyorsan, erősen, katonásan, csak **semmi kényeskedés**. A hűvös víz egyre melegebbnek, a medence egyre otthonosabbnak tűnik.

Melegben gyorsan fáradni kezdek, prűszkölök, kutyaúszásszerű mozdulatokat produkálok, de sebj, akkor is úgy érzem, enyém a világ. Mi az az egy óra? Úgy leúszom, mint a pinty –

veregetem meg a saját vállam gondolatban. A nyolcadik hosszánál azonban, amikor épp megfordulok,

betolakodót fedezek fel

a sávomban: egy hatvan-hetven év közötti bácsi ereszkedik komótosan a vízbe. Mellettem **mindkétfelől szabadok a sávok, mégis ezt szúrta ki** magának. Teljes lelki nyugalommal húzza szemére az úszószemüvegét, és nyugodt, kiegyensúlyozott karcsapásokkal indul el a medence túlsó vége felé, vagyis felém.

Az első közös hosszban még reménykedem abban, hogy csak nem vett észre. Ha meglát, észbe kap, és átvonul egy másik sávba – szuggerálok. Átmehetnék én is, de valami dacosan a helyemen tart. Irányváltás helyett újabb hosszt kezdek, szembeúszom a betolakodóval.

A bácsi azonban látszólag észre sem vesz, amikor elúszunk egymás mellett. Majdhogynem lomhán, laza karcsapásokkal tempózik, mintha ő lenne az egyetlen a medencében. Meglepettséggel vegyes bosszúsággal telik meg a tüdőm. Belátom, naiv voltam: hiába vártam, hogy majd meghátrál, irányt vált, ha még csak azt sem mutatja, hogy egyáltalán észrevett.

Ha mindez nem volt elég, a következő dupla hosszánál a bácsi által keltett hullám felcsap az orromba, a köhögés, prüsszkölés és fulladozás határán majdnem kiszalad a számon valami illetlen. A **bácsi viszont tovább úszik**, a legkisebb jelét sem adja annak, hogy felfogta volna, mi történt. Ekkor megerősödik bennem a dac,

nem engedem át a terepet,

generációs különbség ide vagy oda. **A szemtelenség kortalan.** Hirtelen előnt az a tehetetlen harag, amely mindig előjön, amikor megértő vagyok, s mégis én, a balfék húzom a rövidebbet, nyelem a vizet és fulladozok, míg a másik továbbúszik gondtalan.

A tizenkettedik hossz környékén, amikor már kétségbeesetten hajtom magam a legkisebb szünet nélkül, hogy legalább magamnak bizonyítsak, újra egymás mellett haladunk el. Addig már többször beérem a medenceszélen, fújtatva-lihegve, de **egy pillantást sem pazarolok rá, nehogy észrevegye, mennyire felzaklat a betolakodása**. Akkorra viszont már azt is tudom, nem elég, ha a sáv közepét elfoglalom, nagyobb teret kell

nyernem a végső győzelemhez. Eljön az ideje egy újabb fegyvernem bevezetésének.

Kívülről nézve kissé nevetségesnek tűnök magamnak: egy bácsin bosszút állni, valahol mélyen úgy érzem, szánalmas, főként, hogy inkább fejletlenebb hajtanom a kitartása előtt. Jelen pillanatban azonban mindezt félresöpöröm magamban:

ez számomra már háború,

még ha ő erről nem is tud. Előre hát, az összes kisjánosért, akinek harcát még csak észre sem veszik a nagyok, az akaratukat érvényesíteni tudók!

Amikor újra elhaladunk egymás mellett, jó nagyot csobbantok a lábfejemmel mellette, de ügyelek arra, hogy mindehhez kisangyali képet vágjak, mintha csak véletlenül lubickoltam volna. Be kell biztosítani a helyet: nehogy a parton henyélő úszómester a végén még engem parancsoljon ki a medencéből.

A bácsin viszont, legnagyobb bosszúságomra, a legkisebb változás sem látszik. Még a tempója sem gyorsul, nem lassul. Ütemesen bukik le a víz alá, ütemesen jön fel, ütemes karcsapásokkal halad el újra mellettem. És hozzásegít egy újabb adag vízhez, amelytől megint fulladozva érek el a sáv végére. Nem baj, akkor is elüldözöm – fogadkozom gondolatban. Közben megtelnek a szomszédos sávok, már nincs is hová mennie, annál tökéletesebb lesz a bosszú.

A tizenhatodik hossz végén újra beérem, és újra nem állok meg, noha már a fülemből zakatol a szívem.

Ha beledöglök se!

– gondolom dühösen, de pókerarccal. Nem látok mást, csak az előttem fodrozódó hullámot, látómezőmet a sávelválasztók korlátozzák a saját sávomra.

Lassan azonban kezd alábbhagyni bennem a harci szenvedély. Ha így kell lennie, hát ússzunk egy sávban, de én csak középen maradok. Én voltam itt előbb.

A tizenhetedik utáni fordulóban viszont meglepődök. A bácsit látom, amint épp a szomszédos sávot elválasztó kötél felé úszik. Egy pillanat, és már a medence szélénél tart, egy perc múlva már törülközőbe burkolózik.

Még fél óra sem telt el, bőven maradt időm. Sikerült – konstátálom, de **büszkeség helyett egyre nagyobb szégyent érzek**

, meg valamiféle űrt most, hogy elment. Mindeközben nem tudom nem felfedezni a bácsi arcán a nyugodt, kissé gúnyosnak tetsző mosolyt. A világ legbékésebb embere, amint elsétál, kezében a műanyag szatyrával. Már nem tudom elmondani, hogy **neki köszönhetem a legjobb teljesítményemet.**